

Tēlošana

(Excerpt in Latvian)

Translated by: Māra Gredzena

Contact of the translator: mara.gredzena@gmail.com

Stāsta beigas

Vakariņas gatavoju visu dienu, precīzāk pat divas dienas, iepriekšējā dienā uztaisīju tiramisu, priekšpusdienā uzvārīju kafiju un atstāju atdzist līdz pašam vakaram, vakarā sakūlu olas baltumus, atsevišķi saldo krējumu, atsevišķi olas dzeltenumus un cukuru, krējumā viegli iemaisīju iepriekš sakultos dzeltenumus, pēc tam maskarpones sieru, beigās sakulto olas baltumu, iecilājot, man patīk izteiciens iecilājiet, vēl raksta strādā lēnām, ar izjūtu, šī ir vienīgā receptes, kas man ir, kurā rakstīts strādā lēnām, ar izjūtu, es ievēroju visas norādes tieši tā, kā ir pierakstītas, visu darīju lēnām un ar izjūtu, pa vidu svētā mierā veltīju laiku detaļām, iegrimu koncentrēšanās burbulī kamēr kūlu olas, teicu sev tagad kul olas, tagad pielej rumu, kad to pielēju, tagad pieliec vaniļas cukuru, kad iesijāju to bļodā, nodarboties, nodarboties ar kaut ko, būt pie lietas, pirms gulētiešanas palūkoties uz dienu un to pārdomāt, pasmaidīt par visu, ko esi labi paveicis, pārdomāt, kā uzlabot lietas, kas īsti neizdevās, bet tas nemaz nedarbojas, tas ir utopiski, patiesībā jau nav, nav tas utopiski, tikai līdzsvars starp izdevušamies un neizdevušamies lietām ne vienmēr cilvēkam nāk labumā, pirms gulētiešanas var arī izveikt dienas inventarizāciju, sāc ar pašu rītu, pie vēl viena nokavēta saullēkta, jo no pārguruma aizmīgi tikai īsi pirms tā, pamodies gandrīz pusdienlaikā, sāpēja viss ķermenis, piecēlies, kaut ko knapinājies apkārt pa dzīvokli, izlēmi, ka šoreiz iesi uz veikalu, šoreiz patiešām iesi, kad jau izlēmi doties ārā no dzīvokļa, bet kaut kas tevi apturēja, kaut kas tevi aizkavēja, ne no kā ārā nebaidījies, pēc tam ilgi sarunājies pats ar sevi, daļa tevis teica saņemies, izkasies ārā, otra daļa teica nē, vēl ne, nedaudz vēlāk, ievelkas pēcpusdiena, Ēriks atgriežas no darba, diena pamazām aizslīd uz vakarpusi, iestājas vakars un Ēriks saka ejam gulēt, saki ejam, bet sevī baidies no stundām, kas tevi gaida, Ēriks pavisam drīz iemigs, iekrāksies, apgriezīsies uz otru pusi, bet tu būsi pavisam viena pasaulē, sagūstīta bezmiega plūstošajās smiltīs, grozīsies gultā, nogludināsi palagu, meklēsi ērtāko pozu, sakārtosi segu, bet miegs tā arī nenāks, vēl ilgi nenāks, tā vietā atlidos atmiņas par sejām no veselības centra, kas vienā brīdī sāka novērsties, par noniecinošajiem skatieniem darba intervijās, atlidos atmiņas no desmit, divdesmit gadus senas pagātnes ar situācijām, kurās esi pilnīgi kļūdaini noreagējusi, ar tām, kurās nenoreagēji, bet būtu vajadzējis, no jauna iesi cauri tām lietām, pagājušajā reizēm ar atmiņām aizmaldījos līdz laikiem, kad biju pamatskolā un dzīvojam mājā ar dārzu un augļu dārzu, mums bija dažas vistas, pa pusei lauku ciematā, atcerējos, kā kaimiņiem izbēga suns, dzinās pakaļ mūsu gailim un to vajāja, tā mēs viņu tādu apžļambātu un asiņainu atradām tikai pēc divām stundām, drebinājās kurtuvē, tur bija ieskrējis, kaimiņš satrakojās, piezvanīja medniekam, kopā aizgāja uz biezokņa pusi, kaimiņš ar suni pie saites, mednieks ar bisi plecā, vēroju viņus cauri logam

un domāju, ka tā viņam arī vajag, bet mamma teica, ka kaimiņu puika pēc divām dienām atbrauks mājās, bet suņa nekur nebūs. Kaimiņu puika bija pamatskolas beigšanas ekskursijā, suns bija viņa un tāpēc tam bija ļoti mīļš, brīdi man bija žēl, ka padomāju tā viņam arī vajag, vajadzēja skriet viņam pakaļ, vajadzēja kaimiņam teikt lūdzu, nekādā gadījumā nenošaujiet viņu, kaimiņš mani paklausītu, pārdomātu, pilnīgo noteikti pārdomātu, medniekam nekas nebūtu pretī, jo ne jau tāpēc kļuva par mednieku, lai sunim no divu metru attāluma ielaistu lodi starp acīm, bet es to neizdarīju, sēdēju pie loga un teicu, ka nevaru neko mainīt, viņa dēls pēc vienas, divām dienām atbrauca mājās, un viņam sirds salūza, kā lai to tagad izmainu, kā to varu labot, ko lai izdaru, lai to izlīdzinātu, ko, kas būtu tikpat nozīmīgs, kā pazīt četrpadsmitgadnieku, kam laikā, kad pirmo riezi dzīvē bijis prom no mājām trīs dienas, nogalinājuši suni, tās, tādas lietas es atceros, kad nevaru aizmigt, nakti no nakts peld pa visu kā sprāgušas zivis, ar maigo, vēderus sagriezušas uz augšu, līdz rītam tās domas es domāju, kamēr pavisam zaudēju spēkus no pārguruma, pēc tam aplis sākas no jauna, diena atkārtojas un tā tik uz priekšu.

Tiramisu ir lielisks, ja vienu nakti nostāvas ledusskapī, pie tā piedzērām to burvīgo muskatvīnu no Haloškas vīna dārziem, pirms tam ēdām citas lietas, ko pagatavoju dienas laikā, un piedzērām Laško rīzlingu no tā paša zemnieka, visu pagatavoju tā, ka vakarā mūs jau gaidīja virtuvē uz letes, varēji tikai paņemt šķīvi un staigāt no vienas virsmas uz otru, no viena trauka uz otru, kad apskatīju visu kopā, man šķita, it kā augsto galdu būtu sastādījis kāds, kurš grib atstāt iespaidu uz viesiem, bet neko nejēdz no kulinārijas, bet ar to es sevi neapgrūtināju, patiešām neapgrūtināju, arī to es pamanīju, un sajūta bija patīkama, man šķita labi jau tas, ka mums bija ko ēst, un man viesiem redzot nevajadzēs neko gatavot, maisīt, griezt, pārkaisīt, pavisam pretēji Poličam, viņš vienmēr gatavo ēdienu, ko pabeidz darīt publikas priekšā, apzinās, cik elegantas ir viņa kustības, un cik skaists tad izskatās mūsu acīs, starp mums ir tā lielā atšķirība, ka to, ko dara viņš, cilvēki pamana un apbrīno, ko daru es, pamana tikai tad, ja esmu ko salauzusi, ja esmu sajaukusi nepareizas nokrāsas, pārāk maz vai daudz nopulēju zobus, ja izdarīju tā, kā bija vajadzīgs, to neviens nepamanīja. Ēriks dusmojās, ka atkal kavējam, kā parasti, mani tas vairs netraucē, vienmēr norunātajam laikam pierēķinu vēl trīs ceturtdaļstundas kavēšanos, un viss aiziet kā pa sviestu, kad Poliči zvanīja pie durvīm, vēl uz balkona nogriezu dažus rozmarīna zariņus, pacēlu skatienu un debesis kvēloja, tā kvēloja, it kā tajās būtu izlijusi maigi sārta gaisma, priekšmeti nemeta pelēkas ēnas, bet violetas, teicu, lai visi vispirms nāk uz balkona, tas jums jāredz, stāvējām uz balkona, skatījāmies uz rietumiem un klusējām, mūsu vakar iesākums bija satriecoši skaists.

Pēc kādas stundas beidzās elektrība, ar ēdienu un rīzlingu jau bijām beiguši, gribējām atpūtināt vēderus, sagatavot tos desertam, kad beidzās, Ēriks aizdedza daudz sveces, viesistaba maigi smaržoja pēc pačūlijas, un jautāja, vai kādam ir ideja, ko tagad varētu iesākt, teicu, ja vēlaties, varu ko palasīt, paņēmu mazo LED lukturīti un pirmo grāmatu, kas trāpījās pa rokai, domāju, ka tas ir Ēfraims Kišons, ka varēšu izvēlēties kādu uzjautrinošu ģimenes stāstu, bet satvēru Brulcu, padomāju, ka it visām lietām ir savs nolūks, atvēru un sāku lasīt, izlasīju stāstu par inženieri, sajutos kā stāstnieks, kas pie ugunsкура stāstus par varonīgajiem vikingsiem, visi trīs klusēja un uzmanīgi manī klausījās, elektrība joprojām neatradās, kad beidzu lasīt, izslēdzu lukturīti, istabā dega tikai lielā smaržojošā svece, varēju tik tikko atpazīt sejas, tā it kā apli būtu savākušies tikai maigi medaini cilvēku seju tēli, mazliet paklusējām, Ēriks pēc tam teica labs stāsts, Irēna teica ir labs un beigas laimīgas, tas man patīk, Poličs neteica neko, kā vienmēr

vispirms kādu brīdi apdomājās, pirms ierunājās, vienmēr lūpās vispirms izveidoja teikumu, pirms to izteica, atkal nedaudz klusējām, neviens Irēnai neatbildēja, tai bija jābūt man, teicu kā domā, laimīgas beigas, teica jā, inženieris tomēr neizdara pašnāvību, atkal es, bet tieši tās ir traģiski, jo viņa dzīve ir briesmīga, viņš ir izmisis un neredz iemeslu, lai dzīvotu, bet nenogalina sevi, atgriežas tajā briesmīgajā dzīvē, kas viņu smacē, iztukšo un dara nelaimīgu, Poličas atbild zinu, ko gribi teikt, Marinka, Poličas būtu turpinājis domu, piekristu man, mēs par to parunātu, apmainītos viedokļiem, dažādiem skatījumiem, bet Ēriks viņu pārtrauca un teica Marinka, mājās viņu kāds gaidīja, kuru tas mīlēja, stāstam ir laimīgas beigas, sieva nezaudēja vīru, bērns nezaudēja tēvu, pēc tam atkal Poličas ko teica, bet citā tonī, acīmredzot pārdomāja, mainīja viedokli, visticamāk tāpēc, lai izdarītu spiedienu uz Ēriku, jo ir viņā iemīlējies, gribēja viņam pielāgoties, domāja pielāgoties Ērika domām, uzreiz es biju viena pret trim, tāpēc nevarējām vairs sarunāties, debatēt, visa runa agrāk vai vēlāk tāpat pārvērstos viņu pārliecināšanā, ka stāstam ir laimīgas beigas, es nezinātu kā aizsargāties, nezinātu, kā aizstāvēt savu viedokli, stāsta traģēdija man šķiet pārāk acīmredzama, lai varētu atrast vēl kādus argumentus, ja paliktu pie sava, varbūt pat izskatītos dīvaina un stūrgalvīga, to gan es nevēlējos, teicu hmmm, varbūt jums ir taisnība, un varētu arī paklusēt, man vajadzēja būt klusai, šoreiz man vajadzēja paklusēt, ja jau toreiz nezināju glābt kaimiņa suni, mūs gandrīz padarīja aklus, parādījās elektrība, Ēriks izsaucās Marinka, tiramisu!